

31/1/94

ת.א. 67/91

בפני כב' השופט טלמן

התובע: חזון מיכאל

- נגד -

הנתבע: אבשלום שמחי

פסק דין

1. איש מהנזקקים לשירותי התגבורה של הוואפרטיב "דן" באיזור פתח תקוה, ובהם כאלה הנהנים מהשירות: או מי שרושנים על נהרון האוטובוסים, או על תדירות השירות, או על נישוס הנהגים; או מי שחברות ב"דן" היא לדידם סמל להצלחה בחיים (כפי שהיה נהוג לחשוב בימי ילדותו הרחוקים) - ודאי לא העלה על דעתו. איזו קלחת רותחת ומלוכלכת, של מאבקר כח ושליטה; של רדיפה אחד תפקידי ניהול ופיקוח; של התארגנויות ו"פוליטיקה" פנימית; של תככים וחמירות; של מודיעין ו"ריגול" ודיווח והאזנות; של הלשנות והשמצות; של איומים והכפשות; של אסיפות "חברים" סוערות, וכתובות על הקיר, ומינשרים, והצהרות, והמלטות; של נקמות ועריכת חשבונות -

מסתררים בין האוטובוסים. במשרדי הוואופרטיב, במסדרונות ובחדרי האוכל והשירותים, ובבתי החברים.

עכשיו, אולי, יידעו כולם, או חלקם, משום ש"החבר" מיהו תדיר.
 החליט להגיש תביעה זו הנהג מנהל חברה "דן" בפחת וקונה "החבר"
 אנשלוס שמח; ושניהם לא הסכימו נשום אורו - למרות הפערות
 ולמרות חוסר ההגיון שבחשיפת כל אלה בפני הציבור - להגיש
 להסכמה ביניהם בנושא התביעה. בדרך של פרשור. נאמעות בעלי
 הפקדים באנודה.

ואם מוטרד התובע (כמו גם משפחתו), וסוכל מבידוד חברתי ומבושה
 (כפי תביעתו, ובקשות פרקליטו להקדים את הדיון ואת מתן
 פסה"ד), עד שרק פיצור בסך 50,000 ש"ח והוצאות לדיוסא, ירגישו
 אותו ויטהרו את שמו - משום שאבשלוס שמח אמר לשניים או שלשה
 חברי "דן" ש"חזון הוא הזמן". בשיחה פרטית -
 אני תוהה (ביריחוד על פי תוצאתו של הדיון הארוך הזה) מדוע
 התעקש להביא את האמירות הללו לידועת כלל הציבור, היוצא ובא
 באולמות כהמ"ש, או זה המקבל דיווח תקשורת על המתרחש בהם.

מעבר לפתית זה - אין בדעתי להצטרף לאיזה האמוציונליות.
 שליוותה את הדיון בתיק זה, ונתפסו בה גם עורכי הדין הנכבדים,
 במהלכו ובסיכומים. פישהו חרב "לעשות סדר". בחוד שפע
 האינפורמציה, ההשמעות. העדויות הספונטריות והטריעונים - שגם אם
 נועדו לשרת מטרה כזו או אחרת - היו גרוס בלתי תואמים לעילת
 התביעה הזו, שנושאה: ארבע אמירות המיוחסות לנתבע, השמורות
 הוצאת לשון - הרע, לפנות התובע, ומזכור אותו וקבלת פיצורים.

ובכל זאת - נדרש רקע להגשתה של התביעה והוא תואר, ככל שיקרא
 רלוונטי ויש לגביו הסכמה, או שהוכח באורח חו משמעי.

31/1/94

ת.א. 67/91

מר אבשלום שמתר (הנתבע) חבר ב"דן" למעלה מ - 40 שנה, ובמשך 20 השנים האחרונות - הוא מנהל הסניף בפתח תקוה. גם על פי העדויות, וגם על פי התרשמותי, מדובר באיש חזק וסמכותי, השולט בסניף ביד רמה.

גם אם משרדו ממוקם מחוץ לתחנה המרכזית, וגם אם הוא טוען שאיננו מעורב בנעשה בה - אי אפשר שלא להתרשם, שהוא יודע על כל תנועה של רכבים וחברים, בכל מתקן או איזור של התחנה, ובקווים העובדים דרכה, וגם מוביל את עיקר המהלכים. ועל אותם מהלכים הנעשים מאחורי גבו - הוא מדווח ע"י אנשיו. גם אם ישנם מהלכים המוכתרים לו ע"י המרכז בתל אביב; וגם אם קשריו עם אינם מספיקים לעשותו כל-יכול, בסניף פתח תקוה - הרר שהותק, האומי החזק, המעמד החברתי, הקשרים והסמכויות, עושים אותו לכמעט כזה.

ומסתבר שלש לו גם מתנגדים, ושאלה כבר ניסו - ללא הצלחה - להביא להדחתו או להחלפתו. קבוצה אחת של מתנגדים כאלה מרוכזת (או היתה מרוכזת) סביב ה"חבר" שמעון דביר, שהתמודד בגלוי כנגד הנתבע, וגם לו יש - כנראה - אופר של מנהיג, וגם קשרים במשרדי ההנהלה בתל אביב, וגם תומכים מקרב חברי הסניף בפתח תקוה, שבתמורה להליכתם עמו, הוא עוזר לקידומם ולפתרון בעיותיהם.

אחד מאנשי קבוצתו של שמעון דביר, הוא מר מיכאל חזון (התובע). כ - 15 שנה (עד לסיכומים) בקואופרטיב; מתוכן שנתיים כשכיר ואח"כ חבר. ומשנת 1985, שוב איננו נהג מן השורה, אלא סדרן, עם שאיפת להיות מפקח.

31/1/94

67/94

זה היה תפקידו בחודש ינואר 1991, כאשר הוגשה התביעה, ואילו
 העברתו לתפקיד מנהל המסעדה במסוף "כרמלית" בתל אביב, בשנת
 1992 (שאשתו קוננה עליה) - איננה רלוונטית לתביעה זו, שהוגשה
 כשנה ור יותר קודם לכן, וגם איננה נוגעת לאותם ביטויים המהווים
 לשון הרע ומיוחסים לנתבע, או נובעת מהם.

העברה זו, שהוכתבה ע"י משרד החברה בתל אביב (גם על פי
 התובע), אפילו אם נעשתה בהשתדלות הנתבע (ואין לדעת אם היא
 בגדר קידום או "השפלה", למי שהוא סדרן) - איננה שייכת
 לעניינה.

4. אין מחלוקת על כך, שעל הקידום, במתקני התחנה (בשירותים, בחדר
 האוכל, במדרכות) צוירו כתובות, בנוסח: "סיקר חזון הזמן"
 (שהנתבע מוען, כר דאג לכסותן, מיד כשנודע לו עליהן); וגם על
 כך שהיו "דיבורים" בתחנה על כך, וגם על התפרצותו של החבר
 לשעבר, ניר, נוהר (שהיה לו "חשבון אישי" עם התובע), במהלך
 אסיפה סוערת בחדר האוכל, שבה דרש "לסלק את ההופו הזה" -
 מספרים על מטעם התובע, ועד מטעם הנתבע.

שאלה אחרת (ואליה אתייחס בהמשך), היא שאלת עיתורים על
 המאורעות הללו.

אלא שחשוב מאד לבור את המוץ מן התבן, ולהתרכז אך ורק בעילת
 התביעה, כפי שהיא מנוסחת בכתב התביעה.

על פי כתב התביעה, הוציא הנתבע דיבתו של התובע רעה בשלש
 הזדמנויות שונות, באזניהם של שלשה חברי "דן", כשאמר את
 הדברים הנאמרים:

5 בית משפט השלום פתח תקוה

31/1/94

67/94

לחבר האתר אמר - טלפונית - ביום 1.11.90:

"חזון - הומו, וראו אותו מסתובב בשעות מוקדמות בתחנה עם החבר איתן מרגולין".

לחבר נוסף אמר התובע (על פי כתב התביעה) בחודש ספטמבר 1990: "תגיד לבן נונה הזה שמסתובב באוטובוסים עם ערבים בשעות הבוקר, שיסתום את הפה, אחרת אני אהרוס אותו". והבהיר: "הכוונה היא למיקי חזון הוא מתרומם עם ערבי".

ועוד, אמר לאותו חבר:

"אני אראה לו ואני אוריד אותו מהעבודה והוא גנב, ותגיד לגנב הזה...".

ולחבר שלישי, אמר התובע, באחד מימי חודש נובמבר 1990:

"חזון מילכאל - הומו והוא מקיים יחסים עם איתן מרגולין. אני לא אבחל ללכוד את כולם ואני ארד לחייהם הפרטיים".

(ההדגשות במקור).

אמרות אלה, ממשיך ב"כ התובע וטוען בכתב התביעה - מהזוים "לשון הרע", ופרסומם באזני האנשים הללו פגע פגיעה קשה בתובע כאדם נשוי ואב לשני ילדים, ואף הניקו למעמדו כסדרן עבודה וכאיש עובד.

לתובע נגרמו נזקיו הנרמזו בזקים רבים, צער, אי נוחות ועגמת נפש, ועל כן הוא תובע סוצוויים בסך 50,000 ש"ח, כשהוא מעמיד תביעתו על סכום זה, כפי שטעם אגרה.

31/1/94

ת.א. 67/91

5. התובע, בכתב ההגנתו, מכחיש שאמר את הדברים המיוחסים לו בכתב התביעה.

הוא אסירלו מכחיש שדיבר על התובע עם מישהו מחברר דן, משום שהלה איננו מעניין אותו; וכיוון שלא אמר אף אחת מן האמירות הללו גם לא עבר על שום איסור שבחוק, איסור לשון הרע, וגם לא נגרמו לתובע כל נזקים, צער או אי נוחות מדברים שאמר בביכול, משום שלא אמר אותם.

עם זאת, אין התובע מתאפק, וטוען כי שמו של התובע אינו ידוע לחיוב בכתב חברי דן ועל כן גם אין באמירות המיוחסות לתובע, דבר מוכחש על ידו, לגרום לכל נזק מכל סוג שהוא לתובע.

חשוב לעיניו שהתובע לא נקט, בשום דרך שהיא, בקו ההגנה - מאלה העומדים לרשותו "פ חוק - ולא טען שהפירסומים הללו היו דברי אמת. לטובתו גם לא היה הנושא הזה בגדר פלוגתא בדיון שבפניו, והשאלה אם התובע הינו או איננו הומוסקסואל - כלל לא עלתה לדיו ולא לדונה.

היה נסיונות מצידו של התובע ואישתו, להעיד על מערכת יחסים נורמלית ותקינה ביניהם, והודגש על ידם שהם נשואים 13 שנים ולהם שתי בנות.

אך אין צורך לומר שנישואים לבדם - אינם יכולים ללמד מאומה על נשיותו המיניות של אדם; כפי שגם ידירותו (עליה סיפרה אישתו) עם החבר איתן מרגולין, שהוא רווק, וגם לנביו מוענים טענות דומות (ע"פ כתב התביעה) - איננה אומרת דבר.

למען האמת גם לא מצאתי בדברי התובע ואישתו השתפכות, או תיאורים חמים יתר על המידה, בנוגע ליחסים שניניהם; וכפי שיתברר בהמשך - גם לא קיבלתי את דבריהם ובחינת "כזה ראה וקדש".

אולם, כאמור - לא היתה השאלה הזו נושא לדיון בבית המשפט, ולא היתה מתייחס אליה. אילולא תהיתי, מה חשיבות גדולה יש לתובע בהקדמת מועדי הדיונים ובהקדמת מתן פסק הדין "למען מיהור שמר" או "מיהור האוירה שסביבו", שהרי גם אם נאמרו עליו אמירות כאלה; וגם אם צוירו כתובות על הקיר; וגם אם היו דיבורים כאלה, בין חברי הסניף בפ"ת - לא יהיה בפיצוי שישלם הנתבע כדי הפרכתן של אותן שמועות או סתירתן של אותן אמירות.

מה שישגיג התובע - אם יזכה בתביעתו - הוא סכום כסף שאותו יוכל לשלשל לכיסו, וגם ביצחון "עברונר" על הנתבע שהוא איש חזק וכמעט כל יכול, כאמור, וגם "יריב פוליש" בסניף דן שבפ"ת.

אמור מעתה: בפסק הדין הזה וכתוצאה מהדיון לא תהיה קביעה בנוגע לאמיתות תוכנם של הדברים שנאמרו (אם נאמרו ע"י הנתבע) על התובע.

6. עד לקריאתם של סיכומי הנתבע סברתי שאין בין הצדדים מחלוקת גם במישור המשפטי. אך כיוון שמצאתי טענה כי אין מדובר ב"פרסום", אני רואה להבהיר - חד משמעית - את עמדתי: ודומני שאין צורך במקרה שלפני, להביא פסקי דין או דוגמאות, משום שהדברים ברורים מאוד - ע"פ לשונו של החוק ועפ"י המשמעות הנודעת בציבור לאמירות ולכיבוזים מהסוג שאמר הנתבע על התובע. לטענתו של זה, אין ספק שגם בחברה מתקדמת כשלנו, ועל אף כל ההתפתחויות שהיו לאחרונה בנושא זה, והפתיחות שמגלה החברה במדינות דמוקרטיות לנושא ההומוסקסואליזם, עדיין יש במילה: "הומו", כדי לנרמם לאנשים רגש של סלידה, או תיעבה, או גיחוך, או תמיהה, או בוז - כלפי מי שנקרא בשם הזה.

יחסים הומוסקסואליים אינם יחסים שבדרך הטבע (כך נורס עדיין הרוב, אפילו במדינה כמו ארה"ב, בהקשר של גיוס לצנא, למשל). וישנה סביב יחסים אלה הילה של מונרות, ריחוק, וכאמור: גם סלידה בעיניהם של רבים.

אך אפילו ישנם אנשים ליברללים יותר, שהומוסקסואליזם, ככזה, איננו מונר בעיניהם ואיננו נושא לבוז - הרר ההקשר והדרך שבהם נאמרים הדברים - יכול לשנות את אופי האמירה כולה.

במקרה שלפני אין מדובר בדיון אקדמי, או אפילו בייחוס תכונות הומוסקסואליות לתובע, כמרשור העובדתי היבש; אלא בשימוש במילה "הומו" ע"י מי שאיננו מדען, או רופא, או מי שקובע כביעה עובדתית אובייקטיבית. ואם יוכח שנאמרו הדברים המפורטים בכתב התביעה, כשנוספו בהם למילה "הומו" ביטויים על התובע כמי

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

31/1/94

ת.א. - 67/91

שמסתובב בשעות מוקדמות בתחנה עם החבר איתן מרגולין. או עם
 ערבים, או כשנאמרות המילים: "הוא מתרומם עם ערבים (שלא לדבר
 על המילה "גנב") - שוב לא יכול להיות ספק שפירסומם של דברים
 כאלה "עלול להשפיל את התובע בעיני הבריות או לעשותו מטרה
 לשנאה, לבוז או ללעג מצידם, וכן לבזות אדם בשל מעשיו,
 התנהגות, או "תכונות" המיוחסים לו, ואפילו (דבר שלא היה
 במקרה זה) "לפגוע באדם במשרדו, בעיסקו, במשלח ידו או
 במהצועו".

וכיוון שכך - מתאימים הדברים שאמר הנתבע על התובע, לפי כתב
 התביעה, להגדרת לשון הרע, לפי סעיף 1 (1) + (2) + (3), לחוק
 איסור לשון הרע תשכ"ה - 1965.

ואשר לשאלה האם היה באמירתם של הדברים באוזני חבר הקואופרטיב
 משום פרסום לענין לשון הרע, הרי אין ספק שגם דיבור בע"פ,
 באוזניו של אדם אחד זולת הנפגע, מהווה "פרסום" לצורך החוק.

כך - במישור המשפטי המינורטי, ועתה יש לבדוק, האם הזכרת
 התובע כי הנתבע אמר באוזניהם של שלושת החברים, את מה שנטען
 שאמר בכתב התביעה; ורק אם אקבע שהדברים נאמרו - ניתן יהיה
 לבדוק אם אכן נגרם לתובע נזק בפועל בשל אותן אמירות; ואם כן
 - פהו הפיצוי המתאים לנזק שכזה.

31/1/94

ת.א. - 67/91

7. נבדוק, אם כן, אם הוכיח התובע את אותו אמירה אחת לאחת. האמירה הראשונה (ע"פ הסדר שובכתב התביעה: בסע' 3 נו) היתה, ע"פ הנטען, ביום 1.11.90 באוזניו של חבר דן ששמו לא פורט בכתב התביעה, אך במהלך הדיון נתגלה שהוא מר יהודה ציליבובים.

ה"חבר" ציליבובים היה "שותפו של התובע לקו" וגם שופט ב"מנהל משפט החברים של הקואופרטיב". בתפקידו זה היה לו קשר עם הנתבע (שהוא, כזכור, מנהל הסניף); וע"פ הצהרה מיום 6.11.90 שאותה אישר מר ציליבובים בעדותו והגיש אותה כמוצג, ת/1 - התקשר אליו הנתבע בתאריך 1.11.90 למשרד "מינהל משפט החברים" ו"תור כדי שרחה הוזכר שמו של החבר מיכאל חזון. ובשרחה זו אמר שרמתי, חזון הומו, וראו אותו מסתובב בשעות מוקדמות בתחנה עם החבר איתן מרגולין".

כאמור, לא חזר בו מר ציליבובים ממה שכתב באותה הצהרה, ואף הוסיף עליה, שהדברים נאמרו גם בשורת שלפון וגם פנים אל פנים. וכשנשאל אם הדברים נאמרו ע"י מר שמחי כציטוט של דברי חבר אחר (גיל חסון) - הבהיר שלא כך נוסחו הדברים.

מר ציליבובים מרשים במידיו ובביטחון שהוא משרה סניבו, ודבריו נשמעים אמיתיים. כדאי להבהיר עם זאת, שגם הוא איננו חף מפעילות "פוליטית" בתור הסניף.

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

בית משפט השלום פתח תקוה

11

31/1/94

ת.א. 67/91

בדיוק האתיקה המקובלת בבתי משפט ובחז דין רגילים. שהרי שיחה בין "שופט" לבין מנהל הסניף איננה בדיוק ע"פ הטעם הטוב). אולם היום - כך אנו שומעים מפי העד עצמו - הוא הצטרף לקבוצתו של שמעון דביר שהתובע "שלנו" נמנה עליה.

אין ספק שעובדה זו מצריכה נקיטה בזהירות כלפי דבריו של העד. אולם איננה פוסלת אותה מראש.

ברור לחלוטין - ע"פ רוח הדברים - שהתביעה וכל מה שנתברר במהלכה (לרבות אותן אמירות המיוחסות לנתבע), הינה חלק מאותו מאבק כוחות שבחוק סניף דן בפ"ת. באותה מיזת יהיה זה הגיוני לחשוב שאילולא השתייכותו ה"פוליטית" של העד לקבוצת דביר, לא היה מסכים בכלל לבוא ולהעיד (ומיד נגיע למי שהעיד כאילו כפאו שד).

נתבע ניסה לערער את מהימנותו של מר צוליבוים, בכך שסיפר כי העד היה "מודיע" שלו על הנעשה בתחנה ובמשפט החברים. אולם דווקא משום כך עולה משקל עדותו של העד; שכן התירוצות בסומרי ותחת אזהרה, בבית המשפט, לטובתו של התובע (אחד החברים הפחות חשובים בסניף) כנגד מנהל האזור והאיש החזק שבו; למרות יחס קירבה קודמים, ואולי לא כ"כ קודמים - מלמדת כי הדברים אכן נאמרו והעד דובר אמת. ואכן, אם לקבוע על פי התרשמותי והתנסותי רבת השנים, מדובר בעד, שאפילו איננו אובייקטיבי ע"פ השקפותיו - הרי הוא נשמע ונראה זהיר, מתון ודובר אמת. עדותו היתה אחיזה ברורה ובוטחת. וגם הניגון היה בה (כזונתי להקשר שבו נאמרו הדברים ע"י הנתבע נאזניו של העד) ועל כן אני מקבלם

31/1/94

ת.א. - 67/91

כפי שהם ומעדיפם על פני הכחשתו של הנתבע (שלעדותו אמירתס.
כמובן, מאוחר יותר).

8. שונה המצב במישור ההתרשמות - בנוגע לחבר השני שכן מדובר
בסעיפים 4 ו- 5 לחביעה -

והוא, כך מסתבר, ה"חבר" פוריס חמו.

יראמר מיד, כי את המילים המפורשות בסעי' 5 לכתב התביעה,
ולפיהן אמר הנתבע על התובע, כי הוא גנב - לא אמר העד מעל
דוכן העדים, ועל כן לא הוכחה אמירתס. בין אם אמרין לעד הזה
ובין אם לאו.

מוריס חמו הציג עצמו כחברו של מיקר חנון. גם ההקשר שבו נאמרו
הדברים, ע"פ הנטען בכתב התביעה, מלמד על כך שהיו (אם נאמרו)
חלק ממסר שביקש מנהל האזור להעביר אל התובע באמצעות חברו -
חמו. אלא שמוריס חמו מונלה כאדם חסר תוש שידרה. פחדן, הפכפך
ובלתי אמין, שהתחיל עדותו בבקשה לפסוק אותו מפתן עדות כשחם
שהוא "לוקח תרופות"...

נכל מהלך העדות (שחויב למסור, כמובן) מבסס את חמו לאזן בין
התובע לנתבע, ולעשות את עדותו טובה ורעה לשני העדוים כאחד.
כך למשל, הוא מספר (ברזומט) עגת של שיפתי היה כתוב על
הקירות, כפי שהיה כתוב על מיקר (התובע) שהוא "אוכל בתחת";
וכפי שהיה כתוב עליו עצמו, שהוא "גנב", "נכה", שהוא "מתחזה"
ועוד ועוד.

31/1/94

ת.א. 67/91

הוא גם מספר שמיקר (התובע) אמר על שימחי (הנתבע), שהוא בן יונה, ומסביר שכל הענין התחיל מאותה התפרצות של ביר זוהר.

ובכל זאת, ובאורח פרדוכסלי משהו - דווקא משום שהוא מנסה להיות "בסדר" עם הנתבע "ולהשמיץ" גם את התובע. וגם להמעיט מערכם של דברים - נשמע סיפורו בנוגע לאמירה המפורטת בכתב התביעה, כאמיתי מאוד. וכך מספר טוריס חמו: "באחד הימים, לא יכור לי מתי באותו זמן. נכנסתי למשרד של שימחי במסגרת העבודה. החבר אבשלום היה מאוד מרוגז. ופתח: אני מבקש שתזהיר את מיקר שיפסיק ללכלך עלי. שיפסיק לדבר עלי. אחרת אני אתן להומו הזה.

אני אראה להומו הזה. אמרתי לו, מה זה? הוא אמר - כן. זה הומו. הוא מתרוסס בשעה מוקדמת עם הערבים למטה".

אני קובע אם כן - למרות חוסר מהימנותו והערבותו של טוריס חמו, כי הדברים נאמרו ע"ת אבשלום שמיחי וחמו שמע אותם מפיו. גם בהקשר זה אתריחס, בהמשך, למה שאומר שימחי עצמו.

9. האמירה השלישית של הנתבע, המהווה לשון הרע ע"פ כתב התביעה, מפורטת בסעיף 6, וגם היא נאמרה בחודש נובמבר 1990 באוזניו של חבר שלישי בקואופרטיב.

חבר זה הינו מר יחזאל לוי.

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

31/1/94

ת.א. 67/91

גם העד הזה איננו מעורר אימון מינימלי. הוא "שיחק" על הדוכן.
 וכ"כ נהנה מהצגותיו, עד שנסחף לתוכן יותר ויותר. ולא הבין
 שאיננו תורם בכך לתדמיתו בעיני ביהמ"ש. בשלבים אחרים צעה
 וכמעט בכה; ואם היתה לו נטיה לכיוונו של אחד מהצדדים בדיון
 הזה, הרי שזו היתה באופן ברור לטובתו של הנתבע; ואין חרמה
 בכך, שכן אפילו ע"פ דבריו - הואג לו מר שימתי על ידי ביטול
 דוח"ות, והוא גם זקוק לעזרה ממנו ש"יכניס את החתן החדש שלו
 לעבודה".

לעומת זאת, הוא כועס מאוד על חבריו (הנתבע וחברי קבוצת שמעון
 דביר) על שבגדו בו, הקליטו אותו, והצריבו אותו על גבי הדוכן
 כנגד מיטריבו - הנתבע.

אמירותיו המגמתיות מגיעות לכדי אבסורד, כשאיננו מצליח לזהות
 את קולו בקלטת; את תחיתתו על ההצהרה ת/2; טוען שאיננו מכיר
 המילה "הוטו", כי עלה לארץ בגיל מבוגר (...). ומסביר שאת
 דבריו (שאיננו מזהה בקלטת או בהצהרה) הוציאו מהקשרם, כיוון
 שהעירו אותו "על הבוקר" והוא לא היה מרוכז.

זהו האיש; ונכון שאי אפשר להאמין לו. ובכל זאת שוכנעתי שהוא
 שמע מפי הנתבע את המילים המפורטות בהצהרה ת/2, לאמור: ש"חזון
 מיכאל הוא הוטו והוא מקיים עם איתן מרנולין יחסים".

נכון שהצהרה נוסחה ע"י שמעון דביר, ואולי אף הוכתבה לעד,
 כדבריו, ושהקלטת הדברים ללא ידיעת העד - לא היתה שיא התגובות.
 אולם אני משוכנע, כמעט ללא ספק, שהאמור בהצהרה (שהעד טוען כי

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

15 בית משפט השלום פתח תקוה

31/1/94

ת.א. 67/91

לא קרא אותה אף שכתב אותה, כיוון שהיה ללא מעוקפירים) - נכון:
 וזאת על פי מהלך הדברים באותו בוקר כפי שהוקלט ע"י שמעון
 דביר והתובע, בקלטת ח/4 וחומלל בדפוס, ח/5.

מתמליל השריחה עולה שהעד מנסה להתחמק מחתימה, משתדל בכל כוחו
 להגן על הנתבע ועל שלימות הקואופרטיב, ומציע סולחה וניהורים.
 ומבקש לברר את הענין פעם נוספת עם הנתבע. ולפרוט הכל איננו
 מכחיש את מה שנאמר לו ע"י הנתבע, ובושום אופן אין זה נראה
 שהוא הוכרח לחתום. בדרך של סחיסה, או איום, או שנוסת ההצהרה
 הוכתב לו, כשברור מהתמליל שהעד מסכיג את דבריו, והתובע
 ושמעון דביר מסכימים שיכתוב כל מה שהוא מבין, ורק מה ששמע
 ממשי. ואם לא די בהקלטה זו - הרי שהעד מודה בעצמו ששמח אמר את
 שאמר: "מתוך זה שכולם אומרים אז הוא אמר שהוא יודע שהוא
 הומו".

לפיכך, לא נזקקתי לחיזוק ענין החתימה. בעדותו של שמעון דביר,
 כשאני מעדיף שלא להעזר בעדותו בכלל, בהיותו צד מעונין וגורם
 מחסיס או מדרבן, שהתובע כשנר אליו מאוד.

10. אך כשאני בא לבדוק אם נאמרו ע"י הנתבע הדברים המיוחסים לו
 בכתב התביעה ובאותן עדויות שתראתם - כמעט ואין לה עוד
 להאמין או לא להאמין לעדי התביעה, או לפחות לשנים מהם: משום
 שהנתבע עצמו, מר אבשלום שימח, מודה ב"רחל ברנד הקטנה" שדינה
 עם יהודה ציליבובים, ובתוך כך הושמעה האמירה "חזון הומו". אלא
 שע"פ גירסתו של הנתבע - הוא אמר לציליבובים ש"מספרית בתחנה
 שחזון הומו".

בית משפט השלום פתח תקוה 16

31/1/94

ת.א. 67/91

כר גם לגבי העד האחרון, יחיאל לוי, שגם לו אמר מר שימחי, לפי גירסתו, כי מדברים עליו שהוא הזמין (עמ' 69 לפרוטוקול). עם זאת הוא מכחיש שדיבר עם מוריס חמו.

על פי לשונו של חוק איסור לשון הרע - גם חזרה על דבר שכתב וזמרו איננה הגנה לנתבע או לנאשם. ויש בה רק כדי להקל על נתבע או על נאשם כזה, כשבא בית המשפט לגזור את הדין או לפסוק פיצויים, וזאת לפי סעי' 19 לחוק.

כיוון שכך - אין לי צורך להעריך את מה שאמרו שלושת עדי התביעה הנ"ל, על פני מה שימודה בו הנתבע. כדי לטובע שהיה פירסום של לשון הרע מצידו של הנתבע כנגד התובע, ואפילו אין צורך לשם כך בשלוש האמידות, ודי בשתיים שהוא מודה בהן.

אולם כדי לחדד את הדברים ולהעמידם על דיוקם; וכדי שלפחות בענין זה תהיה בידו של התובע בביעה ברורה וחד משמעית; אני רואה לצירוף שלא יכולתי להתרשם מהנתבע שהוא יזכר אמת צדופה.

מדובר ב"איש ציבור" כפי שהוא מגדיר עצמו, מנוסה ומשופשף בהצגתם של דברים ובעסקנות כמקצוע, ובכל ה"פוליטיקה" הפנימית באגודה.

17 בית משפט השלום פתח תקוה

31/1/94

ת.א. 67/91

אין לי ספק שמר שימחר ואה, בטוח בעצמו, ונעל שליטה וקשרים.
 אך בשום אופן לא יכולתי למצוא בדבריו, כפי שנאמרו ורק ע"פ
 התרשמות וניסיון שיפוטי, כמובן, את אותם סימנים של אמת
 ואמינות שיהיה בהם כדי להתגבר על מסקנותי בנוגע לאמירות לפי
 שנאמרו והובאו לעיל, ופורטו בכתב התביעה- ולא ע"פ גירסתו
 שלו.

והפסקנה המתבקשת, והפעם באופן סופי ופסבס - היא:

שהנתבע אמר בחודש נובמבר 1990 או בסמוך לכך באוזני החברים
 ציליבויס, חמו ולוי את אותם דברים, בקשר להרגליו המינימיים
 והאחרים של התובע, הפיזיולוגיים לו בפעמים 3, 4 ו- 6 של כתב
 התביעה.

11. ומכאן לשאלה השניה העומדת לדיון, החשובה לא פחות מקודמתה:
 האם גרמו שלוש האמירות הללו, באוזניהם של שלושת החברים,
 לאותם נזקים שהתובע מפרט בכתב התביעה, ובגדירותיהם של התובע
 ואישתו.

התובע, מיקר חזון, מספר, שמאז החלה הפרשה, בחודש נובמבר
 1990, היו לילות שלא ישן בהם, ואילו אישתו, דורית, מספרת על
 המרדות טלפוניות שהיו כבייתה; מספרת כיצד הרגישה שבעלה מושפל,
 וכיצד הקרינה הרגשתו אל בנוחיהו; וכיצד שאמה הבת "מה זה
 הומו?" וכיצד התרחקו מהם החברים- מתוך הוהגים באננותה.

גם עד תביעה נוסף בא מטעמו של התובע: חבר הקואופרטיב גיל חסון, שהובא כדרי לספר, שנעבר היה חבר של ממש עם התובע ואישתו, וגם בילו יחד; ואילו עכשיו הם מסתפקים ב"שלום שלום".

אך קודם שאבדוק את גודל הנזקים ואאריך את שעור הפיצוי, ע"פ מה שנאמר ע"י עדי התביעה (בנוגע לאופיו של הנזק) - יש לבדוק אם קיים קשר סיבתי בין אותן שלוש אמירות, שיש בהן משום פריסום לשון הרע, באוזניהם של שלושת החברים, לבין הנזקים הנטענים, לשמו הטוב של התובע ו/או להרגשתו האישית; לתחושות אישתו, לתיפקודו, או למידת קירבתו עם חברים.

12. קו ההגנה שנוקט בו הנתבע, אכן, גורס שהוא חזר על דברים שכבר נאמרו וכבר נכתבו על הקירות.

לשם כך הובא ה"חבר" ג'ורג' יהודה, שסיפר כי הכתובות על הקירות היו כבר בשנת 1989; כמו גם אותו ארוע בחדר האוכל, שבו התפרץ ניר זוהר ודרש לסלק את "ההומו הזה". מרקי זונון, מהאגודה, גם הארוע הזה, ע"פ הנטען, היה בשנת 89.

כמעט אין צורך לומר שהעד הזה נבחר להעיד מטעם ההגנה בהיותו מקורב לנתבע ומי שעובד איתו.

עדות מגמתית נוספת באה מפיו של חבר נוסף בשם פיני כהן, שאותו החליף התובע בתפקיד. העד הזה סבור שהתובע העליל עליו בענין תלושים מסוימים שהושארו בתא אישי (פרשיה שאינו מתכוון להכנס אליה).

בית משפט השלום פתח תקוה 19

31/1/94

ת.א. 67/91

גם הוא מספר על אותו ארוע בחדר האוכל, ועל הכתובות שראה על קירות השירותים, ועל השמועות והדיבורים שהיו, ומייחס את אלה לתקופה הקודמת לשנת 1990.

ורשנו, כמוכן, הנתבע עצמו, המסביר שרק חזר על שמועות ששמע ועל תוכנן של כתובות, שהוא עצמו הורה למחוק מהקירות.

דומני שגם ע"פ הפתוח לפסה"ד, וגם ע"פ האוירה ומערכת היחסים העכורה, וההשמעות ההדדיות, הבהרתי, כי אין צד תמים בכל הפרשה הזו, ואיש מהמעורבים איננו נקי מפעולות מכפישות, מעלירות ופוגעות, בצד שכנגד ו/או במי שמשתייך לקבוצה שכנגד.

וכך גם מידת האמון שאני נותן בכל העדים שהופיעו בפני. לפיכך אשתדל להתייחס דווקא לראיות הנתבעה, בבדיקת אותו השר סיבתי שאני תר אחריו בפרק זה של פסה"ד.

גיל חסון, שהוא ע"י התובע ולפחות היה חברו הטוב (ואין כל סיבה או טענה שעבר צד, או שהוא עדין את התובע) מספר לתומו, להוותו של התובע, כי כבר בשנים 87-88, כשהיה התובע מאושפז בבית חולים, הוא ראה בשירותים את הכתובת "מיקר הוטו"; ושמאז הם רק אומרים שלום זה לזה. העד הזה מספר כי שמע 30 עד 40 חברים שדיברו על זה. העד מוסיף ומספר כי: "... אז היתה תקופה שמיקי לא עבד; היה בבית חולים והופצה שמועה שיש לו איידס. אז זה קצת מיוחד. אנחנו עם הילדים והמשפחות ונותקו הקשרים ביננו עד היום".

התובע עצמו (שהעיד תשעה ימים לאחר שהעיד גיל חסון) נזעק לבטל את הרושם שנוצר מעדותו של גיל חסון, בנוגע למועד שבו הופצו השמועות, ואומר (עמ' 41 לפרוטוקול): "גיל חסון, מרוב הנסות לא יודע איפה הראש שלו".

גם אשת התובע, דורית, שהעידה כמה חודשים לאחר מכן, טוענת שתסון איננו זוכר הרבה; ולדבריה הוא לא זכר במשפט מתי בנו נולד; ואפילו נכשלת בשלונה כשהיא אומרת (בעמ' 52 לפרוטוקול): "כשאנו ביקרנו אצלו ביום שישי הוא לא ידע לחשב את התקופה לאחר שבנו נולד. אם היה זוכר שבנו נולד בשנת 90 אז היה זוכר מתי נערכה השירחה".

"נכשלה בלשונה" - משום שגם אם מדובר בשיחת רעים, שהיתה ביום שישי שלפני עדות אשת התובע - כי אז מסתבר שיש עדין יחסים טובים בין שני הזוגות למרות מה שנטען; ואם מדובר ב"שיחת הכנה ומוטיבציה" של התובע, ואישתו עם גיל חסון, ביום שישי שלפני עדותו שלו - כי אז מסתבר שכבר אז לא הצליח, או לא רצה, גיל חסון, לזכור מה שביקשו ממנו שיזכור, והיה צפוי שידבר על שנה אחרת.

ובכלל, קצת קשה לדעת אם מבקש התובע לסמוך את תביעת הנוזיקין שלו על עדותו של גיל חסון, או שהוא מבקש שלא לקבל את העדות, או רק חלק ממנה. אך אם מדובר על זיכרון - ישנה בעיה (או מחלוקת) בנושא תאריכים גם בין התובע לאישתו.

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

בית משפט השלום פתח תקוה 21

31/1/94

ת.א. 67/91

שניהם אומנם מספרים שהוא נפצע לראשונה בשנת 1980. אולם בעוד שהתובע טוען (עמ' 31 לפרוטוקול) שהפציעה השנייה היתה בשנת 83 ואת הניתוח השני עבר בשנת 85 (עמ' 41 לפרוטוקול) - מספרת אישתו, שהניתוח השני והאחרון היה בשנת 84, והיא חוזרת על כך פעמיים (עמ' 50 לפרוטוקול). התובע עצמו מתחמק, פעם ועוד פעם, משאלות שמופנות אליו בחקירה נגדית, ונוגעות לשאלה, אם אושפז או לא אושפז בשנת 90, 91 (עמ' 41, 42 לפרוטוקול). בסופו של דבר ניתן להבין מדבריו, כי איננו מאושפז ממש בבית החולים, אלא נזקה לשכיבה בבית. ואילו אשתו מספרת שהוא מאושפז מדי פעם (במיוחד בתקופות החורף), ומבחינה במפורש בין אישפוז, לבין שכיבה בבית, בגלל אותה רגל.

מובן מאילו ששאלת האישפוז איננה ענין של פלוגתא בתיק זה. אולם מי שהעד מטעמו מוצא לנכון להמחיש ולאשש את דבריו, בנוגע לשמועות ולניתוק היחסים החברתיים, באישפוז מסוים שהוליד גל שמועות - חייב לתת הסבר טוב יותר לבית המשפט, מאלה שניתנו, לתהיה: מדוע מספר העד מטעמו סיפור שכזה. אך כשהוא עצמו מסתבד בינו לבינו, ובינו לבין אשתו, בענין האישפוזים ובענין זיכרונו של העד מטעמו, ואיננו מצרף - מטעמים פרוצדוראליים, כביכול, פסמכים על אישפוזים בבית החולים ומועדיהם - הוא מפסיד חלק ניכר מן האימון שניתן לתת בו, בעדיו ובתביעתו, בכלל.

אך למה להרחיק לכת? התובע עצמו מספר, כי ראה כתובות בכל מקום, וכי חמן סיפר לו על הענין עוד לפני נובמבר, אך הוא לא ייחס לכך חשיבות.

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

אין זה ברור מדוע לא גרם הסיפור מפיו של חמו לניזק, מסוג
 הניזקים הנשענים עתה, בגלל אמירותיו של הנתבע, באזני חמו.
 צי'ליבובים ולוי; אך מפיו של חמו עצמו (כשהתובע טעון כי
 נאמין לו, ואני עשיתי כן, למרות כל מה כתבתי עליו) מספר,
 ש"כל הענין התחיל מניר זוהר": ולא נחקר על כך. בתקירה נגדית.

ובכל זאת, טוען התובע כי "כל הפרשה החלה בנובמבר 1990", וגם
 אשתו דורית, מדגישה, ושוב מדגישה, כי ההטרדות, הבושה, ההשפלה
 - החלו בחודש נובמבר, כשהסימן שלה הוא - התקופה שנין סיום
 עבודה במקום אחד, לתחילת עבודה במקום אחר.

14. וכאן, כדי להגיע לחקר האמת (במידת האפשר), ראוי לעשות שימוש
 בראיה נוספת, שהביא התובע: תמליל ההקלטה של שיחתו עם יחיאל
 לוי, שהיה מאבק קשה על הגשתו - ת/5.

ההקלטה נערכה (על פי ההצהרה ת/2) ביום 13.11.90. והנה מה
 שאנו מוצאים בה:

מיקר: "... אני הגשתי תביעה כבר בענין, אני פותח לך

את הקלפרים" (ע' 1 לתמליל, בראש העמוד).

מיקר: "אמרתי לך כבר הגשתי תביעה משפטית".

יחיאל: "אזרחית?"

מיקר: "אזרחית, בחוץ. כבר הגשתי. אני אני לא משתק..."

23 בית משפט השלום פתח תקוה

31/1/94

ת.א. 67/91

5 "אני לא דיברתי איתו, אני לא אדבר איתו. אני מדבר
6 איתו דרך עורך דין". (ע' 4 לתמליל).

7 "יש לי גם את חמו מוריס שהוא עד. אתה מבין? להחזיר
8 אותו לעורך דין, חתם אצלו העורך הדין. אני למרטר
9 אותך לא רוצה לעורך דין. תחתום על פיסת נייר כמו
10 שעשה לי יהודה זהו זה". (ע' 5 למעלה).

12 "אני צריך אישית בשבילי גם אה... אני צריך ביטוי
13 אתה מבין אי אפשר באויר אה... למרות שהכל סגור אבל
14 אני רוצה להיות בטוח".

16 "רוצה להגיד לך כבר ששילמתי לעורך דין 4,000 שקל -
17 4,000 דולר סליחה".

19 "לא נורמלי". רחאל:

21 "4,000 דולר זה התביעה. וכל ישיבה זה 300 דולר ככה
22 סגרנו...". (סוף ע' 6 תחילת ע' 7).

24 "אבל אני מסביר לך שזה יצא כבר לעורך דין". (ע'
25 8).

28 "אני אומר לך שוב הכל זה כבר אצל העורך דין, אתה
29 לא הראשון". (ע' 12).

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

בית משפט השלום פתח תקוה 24

31/1/94

ת.א. 67/91

אפשר להוסיף ולצירוף, כי ייפוי הכח שנתן התובע לפרקליטו, עוה"ד לוצקי, וצורף לכתב התביעה, אכן נחתם ביום 8.11.90, ומכתב התראה (המצורף גם הוא לכתב התביעה) נכתב כבר ביום 11.11.90.

דצד אוכל להתייחס באימון לדברי התובע (ע' 32 לפרוטוקול) כי "הכל התחיל בנובמבר 90... התחלתי להרגיש שהחברים מסניב שבאים אלי שואלים אותי כל מיני שאלות לצורך עבודה וגם שלי אישית, מתחילים לברוח ממני. שאלתי את עצמי מה קורה פה? ... יש לי חברים שביליתי אתם, התעלמו ממני. זה הציק לי יותר מדי. סחבתי וסחבתי והיו הרבה אירועים של טלפנים הביתה בשעות הבוקר המוקדמות. עשיתי עבודה קשה, אני חייב לומר. לילות לא ישנתי. רצתי מחבר לחבר. אם זה לבתים, אם זה להשאר בתחנה עד שעה 10 ולחפש חברים..."

ובע' 37 (אחריו ולפני התבטאויות רבות בנוגע לנובמבר 90):

"הירתי חבר טוב מאד מ"דן" של גיל. אותו דבר. בנובמבר 90- הוא כמו כולם, כאילו בלעה אותו האדמה. ש. מה הפליא אותך אצל גיל? ת. הירינו מבליים ביתד... גיל התנתק כאב לי. כי אתה נפגש עם אנשים. נשים נפגשות, מעבר לשעות עבודה. ופתאום אשתו לא התקשרה. לא שום דבר..."

בית משפט השלום פתח תקוה 25

31/1/94

ת.א. - 67/91

וכיצד אתיחס לעדות אשתו, דורית, המקוננת שהתרדזות והטלפונים החלו בנובמבר, וש"מיקר נעשה לחוץ, קפיץ, לא תפקד בבית", איבד את הבטחון העצמי, הרגיש מושפל, הקריץ זאת לבנות. ועוד כהנה וכהנה פרטים על נזקים נפשיים לתובע ולמרקם המשפחתי -

אם כבר ביום 6.11.90 מתתים התובע את יהודה צ'יליבובים על ההצהרה;

אם כבר ביום 8.11.90 חותם התובע על יפוי כח לפרקליטו, ומשלם לו, על חשבון תביעה שתוגש 4,000 דולר;

אם כבר ביום 11.11.90 נשלח מכתב ובו דרישה, בדיוק לסכום הפיצויים הנתבע כאן;

אם עד ליום 13.11.90 בבוקר כבר הספיק להתתים את מוריס חמו אצל עורך הדין;

אם בבקרו של יום 13.11.90 הוא מתתים - ביחד עם שמעון דביר, את יחיאל לוי ומקליט אותו;

אם איבנו מעוניין בשום התנצלות או גילוי דעת (כהצעתו החוזרת ונשנית של יחיאל לוי, לפתרון הסכסוך), אלא ממשיך בהליך המשפטי, בצורה של תביעה לפיצויים על סך 50,000 ש"ח;

אם ביום 6.1.91 כבר מוגשת התביעה הזו שלפני?

31/1/94

ת.א. 67/91

מתי התעלפו ממנו החברים? כמה זמן "סחב"? פתי הספיק להתרוצץ
 בין בתי החברים? מתי גילה שאשתו של גיל חסון איננה מתקשרת?
 מתי הספיקו הבנות לסבול? מדוע לא שם לב למה שסיפר חמו, או
 מיד כששמע על מה שנאמר לצ'ילבוים וללוי - רץ לעו"ד ושילם
 4,000 דולר? ומדוע הוא מלווה, בענין אישי כל כך, ע"י שמעון
 דביר?

שאלות אלה, ורבות אחרות, ישארו - כמובן - רשוריות. אולם ברור
 שההגזמה, וההקפדה המלאכותית והמודגשת, על תחילת חודש נובמבר
 1990, כמועד תחילתה של הפרשה ותחילת גרימתו של הנזק - כדי
 להתאימו למועד שבו נאמרו שלש האמירות שניתן להוכיחחן - הם
 בעורכי התובע ואשתו, ולא יכולתי לתת בדבריהם אימון.

ואלו ההתארגנות המהירה, ביחד עם שמעון דביר, לאסוף ראיות
 ולפניה לעורך דין, תוך השקעה כספית אדירה, כשאין כוונה
 להתפשר על טיהור השם והפגת השמועות, אלא רק להגיש תביעה
 ולדרוש פיצוי כספי - מחשידה את התובע בפעולה ממניעים
 "פוליטיים", או של נקמנות; או של צבירת כח ודחיקחו של הכתובע
 לפינה; או מרצון להרויח כסף מהפרשה.

16. וכדי שלא תהיה טעות, בהבנת הדברים: אין לי ספק ששמועות,
 וכתובות על הקירות, בנוגע להרגלים מיניים שאינם כדוך הטבע -
 גורמות לעגמת נפש, לבידוד חברתי, למתחים בבית ולנזקים נלווים
 נוספים.

בית משפט השלום פתח תקוה 27

31/1/94

ת.א. - 67/91

אלא שאנו עוסקים בתביעה כספית לפיצויים. בסכום גדול. ובענין זה - מפנה אותנו חוק איסור לשון הרע, בסעיף 7 שבו, לפקודת הנזיקין (חוק מתייחס עדיין לפקודה המנדטורית, אך היום יש לפנות לנוסח החדש).

ואילו סעי' 76 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש), העוסק בפיצויים, וגם אליו מפנה סעי' 7 לחוק איסור לשון הרע, אומר:

"פיצויים אפשר שירינתנו הם בלבד או בנוסף על ציווי, או במקומו; אלא שאם -

(1) סבל התובע נזק, ירינתנו הפיצויים רק בשל אותו נזק שעלול לבוא באורח טבעי במהלכם הרגיל של השברים ושנא במישרין מעולת הנתבע...".

התובע צריך היה להוכיח, אם כן, שכל נזקיו הנטענים, נגזמו כתוצאה ישירה, ובמישרין, מאותן שתי אמירות, שנאמרו בתחילת תודש נובמבר 1990, באוזניהם (זרק באזניהם) של יהודה צ'יליבויים ויחיאל לוי; שהרי לגבי מוריס חמו - טוען התובע שהוא לא הוטרד לשמוע ממנו על האפירה הזו, אך לטובתו של התובע - שלש האמירות הללו.

דומה שהאבסורד בטענה זו: שכל אותן כתובות, וכל אותם טלפונים, וכל אותו בידוד חברתי, וכל הניתוק ממשפחת גיל חסון, והבעיות עם הבנות - קרו במשך כמה ימים, בגלל דברים שנאמרו באזניהם של שני חברים, או שלשה, שלא יכולים היו (אילו רצו) להספיק

31/1/94

ת.א. 67/91

להפיצם בזמן כה קצר -

גדול כל כך, עד שאין לי צורך להסביר. מדוע לא הרים התובע את נטל ההוכחה, המוטל עליו, בתביעה כזו.

אך גם בלעדי זה: כששלשה עקר הגנה (אמירים או בלתי אמירים; מעוניינים או בלתי מעוניינים). ושני עדי תביעה (גיל חסון ומוריס חמו) - מעידים שהשמועות נפוצו זמן רב קודם לכן, וכך גם הכתובות שעל הקירות, והתפרצותו של ניר זוהר באסיפת החברים (בין השנים 1987 עד 1989);

וכשהתובע ואשתו אינם מצליחים לעורר אימון מינימלי, ועדותם אינה נשמעת כנה ואמיתית -

ניתק הקשר הסיבתי, בין הנזקים הנשענים, לבין מה שאכן אמר אבשלום שמחי, לשלשה חברים בסניף "דן" בפתח - תקוה.

נזק - שקרוב לוודאי היה - נגרם פאותן שמועות, ואותן כתובות על הקירות, ששמעו וראו הרבה חברים בסניף (שגם שמעו את מה שאמר; כנראה, ניר זוהר), במשך תקופה ארוכה, לפני תחילת נובמבר 1990, שאז חזר עליהן הנתבע באזני שלשת החברים; ולא משה שאמר הנתבע למר צ'יליבויס, למר חמו ולמר לוי.

17. התביעה לפיצויים, נדחית, איפוא. אך כיוון שהנתבע אכן פרסם על התובע דברים, שהם בגדר לשון הרע על פי חוק, ולא היתה לו זכות לפרסמם באזני אותם חברים, גם אם היו חזרה על דברים שנאמרו

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

29 בית משפט השלום פתח תקוה

31/1/94

ת.א. 67/91

ונכתבו על הקירות קודם לכן; וכיוון שגם הוא איננו יוצא "נקר"
מהפרשה, וגם לו ולעדרו לא האמנתי; וכיוון שלא יעלה בודעתי
ליתן בידי מי מהצדדים, המנהלים מאבקי כח, תוך שימוש בשירותיו
של בית המשפט - עוד כלי לניגוח. ולעשותו "מנצח"; וכיוון
שהתובע שילם - על פי דבריו - כספים רבים לפרקליטו -

אינני עושה צו להוצאות לטובתו של הנתבע.

ניתן והודע בפומבי, בנוכחות התובע ועו"ד לוצקי, ובהעדר הצד
שכנגד (שהוזמן).

31.1.94

שלי טימן - שופט

הלדנית: רונר